

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. F. Č.**, zast. Mgr. Viktorem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, Zemkova 20, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2014, č. j. 36 Ad 17/2013-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2013, č. j. 2012/977756-421, jímž bylo zamítnuto odvolání proti výroku II. rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajská pobočka v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 12. 2012, č. j. MPSV-UP/7556654/12/AIS-ZAM, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovateli nebyl podle ustanovení § 78 odst. 3 a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za III. čtvrtletí roku 2012 ve výši 220 000 Kč.

Krajský soud shledal, že se stěžovatel domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně

některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“) vyloučeno. Podle ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel se na rozhodnutí podle odstavce 4 téhož ustanovení nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání. Proto žalobu krajský soud odmítl z důvodu její nepřipustnosti.

V kasační stížnosti, která napadá usnesení krajského soudu, stěžovatel uvádí, že usnesení krajského soudu postrádá dostatečné odůvodnění vztahující se ke konkrétní věci, odkaz na odůvodnění jiné věci rozhodované Nejvyšším správním soudem není dle něj případný. Dle stěžovatele závěr, že zákon o zaměstnanosti stanoví, že v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem se postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně, není odůvodněn odkazem na stejně nebo podobně znějící ustanovení zákona. Pokud tím byl míněn § 75 odst. 10 rozpočtových pravidel, ten naopak dle stěžovatele nařizuje úřadu práce, aby v dohodě o zřízení chráněného pracovního místa rozlišil podmínky, při jejichž nesplnění zaměstnavatelem se jedná o porušení rozpočtové kázně a kdy se o porušení rozpočtové kázně nejedná. V odstavci 11 tohoto ustanovení se pak přímo stanoví, že porušením rozpočtové kázně je nevrácení příspěvku ve stanoveném termínu. Z toho plyne, že zákon o zaměstnanosti v souvislosti s příspěvkem na chráněné pracovní místo rozlišuje, kdy se jedná o porušení rozpočtové kázně a kdy nikoliv. Není tedy podle stěžovatele správný závěr, že se v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem vždy postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně. Tento postup se má odvíjet od konkrétní situace. Z uvedeného podle stěžovatele plyne závěr, že v případě příspěvku podle ustanovení § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti se nejedná o dotaci a nelze aplikovat ustanovení § 14 odst. 4 a 5 rozpočtových pravidel, ale jedná se o plnění na základě dohody uzavřené podle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Důvodem neposkytnutí příspěvku bylo totiž podle rozhodujících úřadů chybné právní posouzení stavu, kdy stěžovatel v rámci sdružení podnikatelů podle ustanovení § 829 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „o. z.“) jako zaměstnavatel jen nahradil V. K., aniž se jinak na jejich právech a povinnostech zaměstnavatelů něco změnilo. Jde tedy dle stěžovatele o právní posouzení věci, kterou zákon o zaměstnanosti ze soudního přezkumu nevylučuje. Odůvodnění přesvědčení, že v tomto případě nedošlo ke vzniku nových pracovních poměrů, je obsahem správní žaloby.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) „s. ř. s.“, tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti činí zásadní otázku, a to, zda měla být v jeho případě aplikována právní úprava obsažená v rozpočtových pravidlech, resp. tvrdí, že v jeho případě nemělo být dle uvedeného zákona postupováno, neboť na věc stěžovatele

pokračování

nedopadá. Nutno však konstatovat, že argumentaci přitom stěžovatel založil na případě skutkově odlišném, neboť stěžovateli byl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, nejednalo se tedy o vytvoření chráněného pracovního místa. Stěžovatel zároveň namítá nepřipadnost odkazu krajského soudu na rozsudek NSS sp. zn. 4 Ads 66/2013 Sb. Se stěžovatelem lze souhlasit do té míry, že v uvedeném případě se jednalo o věc skutkově odlišnou, neboť byla zamítnuta žádost o vymezení chráněného pracovního místa podle § 75 zákona o zaměstnanosti. Obsahem dohody o vymezení (vytvoření) chráněného pracovního místa je dle § 75 odst. 9 zákona o zaměstnanosti závazek státu poskytnout zaměstnavateli příspěvek ve stanovené výši a na druhé straně závazek zaměstnavatele zřídit (zachovat) vymezené pracovní místo vhodné pro osoby se zdravotním postižením, skutečně osobu se zdravotním postižením na vymezeném pracovním místě po stanovenou dobu zaměstnávat a dále podmínky pro kontrolu dodržování dohody a sankce za její porušení.

V cit. rozsudku zdejší soud konstatoval, že příspěvky poskytované na základě dohody o vymezení chráněného pracovního místa jsou výslovně podřízeny režimu rozpočtových pravidel, neboť zákon o zaměstnanosti stanoví, že v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem se postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku uvedl mimo jiné: „*tyto příspěvky tak lze zahrnout pod pojem „dotace“ ve smyslu rozpočtových pravidel, neboť § 3 písm. a) rozpočtových pravidel definuje dotaci jako peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel. Postup při rozhodování, zda zaměstnavateli příspěvek (dotace) bude poskytnuta (zde: zda bude uzavřena dohoda o vymezení chráněného pracovního místa), je upraven v § 14 rozpočtových pravidel. Odstavce 1 a 2 tohoto paragrafu stanoví, že na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Dotaci nebo návratnou finanční výpomoc ze státního rozpočtu může poskytnout ústřední orgán státní správy, Úřad práce České republiky, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky, Technologická agentura České republiky nebo organizační složka státu, kterou určí zvláštní zákon (dále jen "poskytovatel").* Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele, kterou brojil proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby z důvodu zákonné výluky ze soudního přezkumu dle ust. § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel.

Jakkoli v případě stěžovatele bylo rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, lze nepochybně výše uvedené závěry stran povahy těchto příspěvků a případnosti užití rozpočtových pravidel vztáhnout i na věc nyní projednávanou. Příspěvek dle cit. ustanovení tedy nepochybně lze zahrnout pod pojem „dotace“ dle ustanovení § 3 písm. a) rozpočtových pravidel („*peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel*“). Odkaz krajského soudu na zmiňovaný judikát tak nelze považovat za zcela nepřipadný. Obdobně zdejší soud rozhodl o užití rozpočtových pravidel i ve svém rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 - 81, ve věci dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa

Ustanovení § 78 odst. 10 zákona o zaměstnanosti nadto výslovně stanoví: „Poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen prostřednictvím Úřadu práce ve stanovené lhůtě odvést do státního rozpočtu, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; obdobně je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek v případě, že mu byl poskytnut v období 12 měsíců přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3. Nesplnění těchto povinností je porušením rozpočtové kázně.

V rozsudku č. j. 4 Ads 66/2013 – 27, ze dne 30. 1. 2014 Nejvyšší správní soud poté rovněž aproboval závěry, k nimž stran výluky soudního přezkumu dospěl v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 Afs 69/2010 - 135, č. 2456/2012 Sb. NSS. V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud mimo jiné rovněž zabýval souladem uvedené výluky ze soudního přezkumu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod omezující zákonné výluky ze soudního přezkumu tak, že z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl: „právo na poskytnutí dotace ze státního rozpočtu není žádným ze základních práv chráněných Listinou a není ani součástí práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny), neboť vlastnické právo k peněžním prostředkům představujícím případnou dotaci nabývá příjemce dotace až v okamžiku jejího poskytnutí. Je-li tedy rozhodnutím podle § 14 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech rozhodováno, zda dotace bude či nebude poskytnuta, nezasahuje takové rozhodnutí do již nabytého vlastnického práva. Výluka takového rozhodnutí ze soudního přezkumu proto podle názoru Nejvyššího správního soudu neodporuje ústavnímu pořádku.“ Obdobně Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 - 96 konstatoval v souvislosti s aplikací ust. § 14 a 15 rozpočtových pravidel: „Poskytnutí dotace je jakýmsi dobrodiním státu, na něž není obecně právní nárok, jež nepodléhá správnímu řádu ani soudnímu přezkumu a děje se rozhodnutím poskytovatele dotace, které má zvláštní náležitosti, pouze částečně shodné s formálními náležitostmi obecného správního rozhodnutí, a je vydáváno poskytovatelem dotace v reakci na žádost potencionálního příjemce dotace.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli tedy nelze přisvědčit v názoru, že na projednávanou věc neměla být rozpočtová pravidla a postupy z nich vyplývající uplatněny; v rozsahu stěžovatelem uplatněných námitek neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, proto ji dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. srpna 2014

pokračování

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu